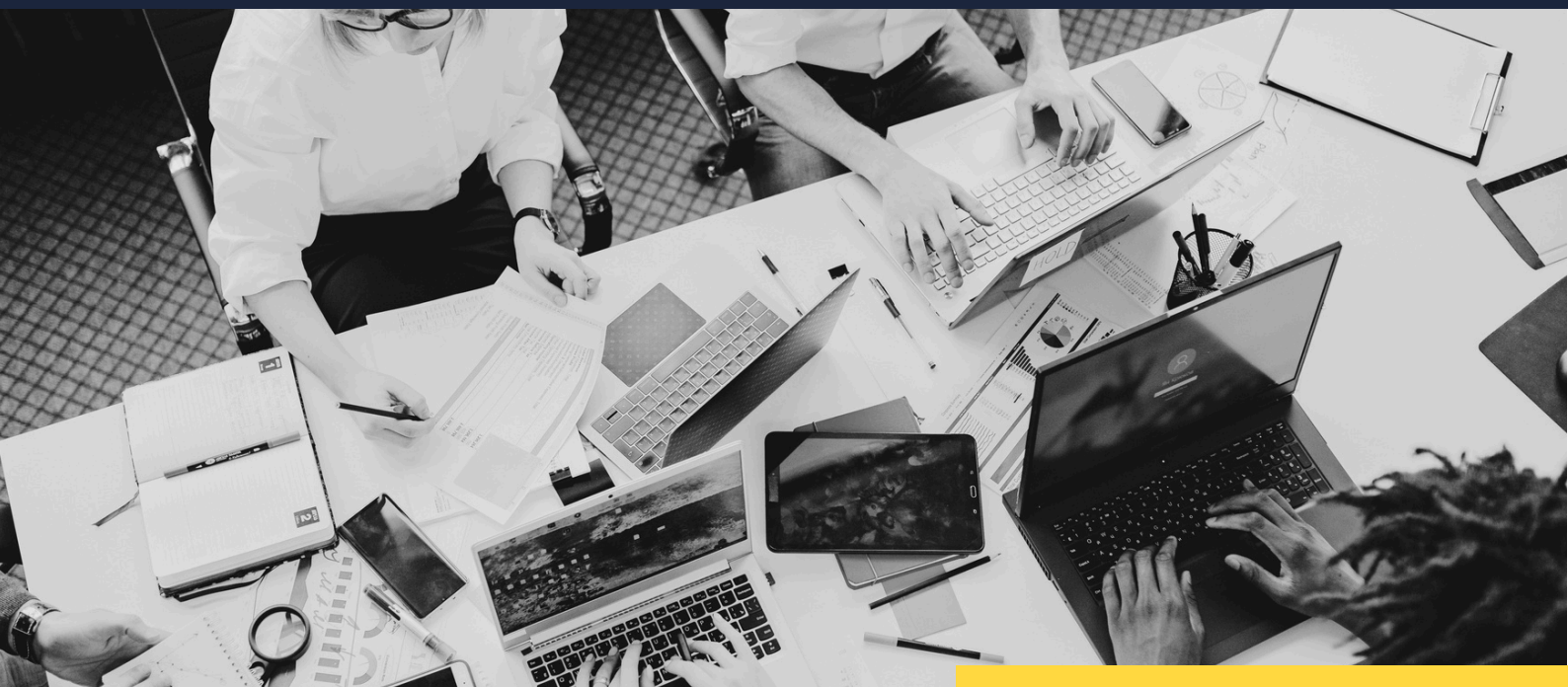

INFORMATOR PRAWNY

INFORMATOR PRAWNY OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE WROCŁAWIU
SPORZĄDZONY PRZEZ CENTRUM DOSKONALENIA ZAWODOWEGO OIRP WROCŁAW

NUMER 17 • SIERPIEŃ 2024

DRODZY CZYTELNICY!

Chociaż sierpień to dla większości z nas to okres urlopowy, ustawodawca właśnie teraz wprowadza kolejne zmiany w prawie.

Z dniem 15 sierpnia 2024 r. weszła w życie zmiana rozporządzenia w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Wprowadziła ona możliwość usytuowania budynku bliżej niż 4 metry od granicy działki przy zachowaniu wskazanych w rozporządzeniu obwarowań. Ponadto, z dniem 15 sierpnia b.r. obowiązywać będzie również pozostała część tzw. "lex Kamilek" regulująca kwestię obiektów noclegowych.

Analizujemy dla Państwa najnowsze zmiany oraz nowe orzecznictwo.

Miłej lektury!

SPIS TREŚCI

Monitor orzeczniczy TSUE

Konsument, który zarezerwował wycieczkę za granicę, może pozwać organizatora przed sąd miejsca swojego zamieszkania.

• str. 2-3

SN: Zakaz udziału w imprezach masowych nie może być bezterminowy

• str. 5-6

PRAWO BUDOWLANE

Nowelizacja przepisów techniczno-budowlanych

• str. 9

Zmiany a orzecznictwo WSA

• str. 10-11

DAO to nie osoba prawna

• str. 11

MONITOR ORZECZNICZY TSUE

KONSUMENT, KTÓRY ZAREZERWOWAŁ WYCIECZKĘ ZA GRANICĘ, MOŻE POZWAĆ ORGANIZATORA PRZED SĄD MIEJSCA SWOJEGO ZAMIESZKANIA

WYROK TRYBUNAŁU W SPRAWIE C-774/22 | FTI TOURISTIK (ELEMENT ZAGRANICZNY)

Konsument, który zarezerwował wycieczkę za granicę, może pozwać organizatora przed sąd miejsca swojego zamieszkania. Dotyczy to również sytuacji, gdy konsument i organizator mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

Konsument mający miejsce zamieszkania w Norymberdze (Niemcy) zawarł umowę o podróż za granicę z organizatorem podróży FTI Touristik z siedzibą w Monachium (Niemcy). Ponieważ konsument uznał, że nie został wystarczająco poinformowany o warunkach wjazdu i niezbędnych wizach, wniósł do sądu rejonowego w Norymberdze przeciwko FTI Touristik powództwo o zapłatę odszkodowania.

FTI Touristik podniósł zarzut braku właściwości miejscowej tego sądu. W szczególności rozporządzenie Bruksela I bis w sprawie jurysdykcji¹ 2 miałyby nie mieć zastosowania, jeżeli obie strony mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

Sąd rejonowy w Norymberdze zwrócił się w tej sprawie do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym, czy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że reguluje on nie tylko jurysdykcję międzynarodową, lecz zawiera również normę dotyczącą właściwości miejscowej sądów krajowych w sprawach z zakresu umów o podróż, która to norma wiąże sąd, przed którym wytoczono powództwo, jeżeli zarówno konsument jako podróżny, jak i jego kontrahent będący organizatorem podróży mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim, a miejsce przeznaczenia podróży

źródło: Canva

nie znajduje się w owym państwie członkowskim, lecz za granicą ("fałszywe sytuacje wewnętrzne"), w związku z czym konsument, niezależnie od krajowych przepisów dotyczących właściwości, może dochodzić od organizatora podróży praw wynikających z umowy przed sądem swojego miejsca zamieszkania?

Trybunał odpowiedział, że rozporządzenie Bruksela I bis ma zastosowanie, mimo że konsument i organizator podróży mają miejsce zamieszkania lub siedzibę w tym samym państwie członkowskim, pod warunkiem że miejsce docelowe podróży znajduje się za granicą. Ten element zagraniczny wystarczy, aby rozporządzenie miało zastosowanie.

Ponadto w odniesieniu do powództw wytoczonych przez konsumenta przeciwko jego kontrahentowi rozporządzenie to nie ogranicza się do określenia jurysdykcji międzynarodowej.

Określa ono również właściwość miejscową w zakresie, w jakim przyznaje ją bezpośrednio sądowi właściwemu terytorialnie dla miejsca zamieszkania konsumenta. Gwarantuje ono w ten sposób, że konsument, jako strona słabsza, będzie mógł pozwać stronę silniejszą przed łatwo dostępnym sądem.

Ogólna zasada jurysdykcji ustanowiona w rozporządzeniu parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, przyznaje właściwość sądom państwa członkowskiego, na terytorium którego pozwany ma miejsce zamieszkania lub siedzibę. Jednak zgodnie ze szczególną zasadą jurysdykcji w sprawach dotyczących umów zawartych z konsumentami, konsument może wytoczyć powództwo przeciwko swojemu kontrahentowi przed sądem państwa członkowskiego, na którego terytorium ten ostatni ma miejsce zamieszkania albo przed sądem miejsca, w którym on sam ma miejsce zamieszkania.

Za:
Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komunikat prasowy z dnia 17 kwietnia 2024 r. nr 121/24 Wyrok Sądu w sprawie T-255/23 | Escobar/EUIPO (Pablo Escobar), <https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2024-04/cp240067pl.pdf> (dostęp na dzień: 20.04.2024 r.).

DOPUSZCZALNOŚĆ UDZIELENIA PEŁNOMOCNICTWA PROCESOWEGO PRZEZ OSOBĘ UBEZWŁASNOWIIONĄ CAŁKOWICIE W SPRAWIE DOTYCZĄCEJ UBEZWŁASNOWIENIA

POSTANOWIENIE SĄDU NAJWYŻSZEGO Z DNIA 25 CZERWCA 2024 R.,
SYGN. AKT III CZ 97/24

Postanowieniem z 18 lipca 2024 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej uczestnika w sprawie o przyjęcie skarżącego do domu pomocy społecznej bez jego zgody, prowadzonej z wniosku organu do spraw opieki społecznej. Jako przyczyny kasacyjne, mające uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uczestnik wskazał występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących art. 39 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (dalej: u.o.z.p.), a także nieważność postępowania.

Odnosnie do przepisów normujących przyjęcie do domu pomocy społecznej osoby, o której mowa art. 38 ust. 1 u.o.z.p., bez zgody tej osoby, Sąd Najwyższy wskazał, odwołując się do wcześniejszego orzecznictwa, że art. 39 ust. 1 i 3 u.o.z.p. regulują dwie odmienne podstawy do podjęcia takich działań.

Pierwsza z nich dotyczy sytuacji, w której zgody na przyjęcie do DPS nie wyraża (a zwykle: wprost odmawia) osoba, która zdolna jest do wyrażenia takiej zgody. W takim wypadku orzeczenie sądu uwzględniające wniosek prowadzi do „przełamania” woli tej osoby, a jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy brak opieki zagraża jej życiu (art. 39 ust. 1 u.o.z.p.).

Druga z podstaw dotyczy sytuacji odmiennej, to jest takiej, w której uczestnik postępowania nie jest zdolny do wyrażenia zgody na przyjęcie do domu pomocy społecznej. W tym przypadku nie zachodzi konieczność wystąpienia stanu, w którym brak opieki wywoływałby zagrożenie dla życia tego uczestnika.

źródło: Canva

W razie wystąpienia przez organ, o którym mowa w art. 39 ust. 1 u.o.z.p., z wnioskiem o przyjęcie danej osoby do domu pomocy społecznej, sąd opiekuńczy nie jest związany wskazaną przez ten organ podstawą prawną. W przypadku uznania, że uczestnik nie jest zdolny do wyrażenia zgody na przyjęcie do domu pomocy społecznej, orzeczenie powinno zapaść nie na podstawie art. 39 ust. 1 u.o.z.p., lecz art. 39 ust. 3 u.o.z.p. Co się z kolei tyczy samej zgody na przyjęcie do DPS, to Sąd Najwyższy wyjaśnił, że nie może mieć ona charakteru warunkowego, w tym nie powinna być uzależniona od spełnienia oczekiwań co do położenia placówki.

Sąd Najwyższy podkreślił, że takie względy jak motywacja inspirowana dążeniem do zapewnienia osobie pomocy w sytuacji zagrożenia życia, nie mogą jednak usuwać z pola widzenia potrzeby poszanowania podstawowej wartości, jaką jest godność osobowa człowieka: przyrodzona i niezbywalna, przysługująca każdemu i w każdych warunkach, również wówczas, gdy skutek dotknięcia zaburzeniami psychicznymi podejmuje on decyzje postrzegane przez innych jako niekorzystne dla siebie czy wręcz nieracjonalne. Przejawem tego poszanowania jest m.in. zasadniczo niepodejmowanie działań, które silnie wpływają na sytuację osobistą człowieka (zmianę miejsca jego pobytu, opuszczenie dotychczasowego miejsca życia), a nie mają umocowania w jego woli lub są wprost sprzeczne z wyrażanymi przez człowieka zamiarami. Z tej przyczyny orzeczenie przez sąd opiekuńczy I CSK 1677/24 7 o przyjęciu osoby do DPS wymaga nie tylko spełnienia przesłanek podmiotowych określonych w art. 38 ust. 1 u.o.z.p., lecz także ustalenia, że brak opieki, którą ma zapewnić pobyt w domu pomocy społecznej, zagraża życiu tej osoby

Za przyjęciem skargi kasacyjnej uczestnika do rozpoznania nie przemawiało także zasygnalizowane przez niego ryzyko wystąpienia nieważności postępowania. Skarżący podnosił bowiem, że pełnomocnik procesowy wnioskodawcy nie wykazał umocowania do działania w imieniu mandanta. W tym kontekście wyjaśniono, że zgodnie z art. 379 pkt 2 in fine k.p.c. nieważność postępowania zachodzi m.in. wtedy, gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany. Tymczasem skarżący nie podnosił nawet, że osoba działająca w imieniu organu do spraw pomocy społecznej nie była umocowana, lecz twierdził jedynie, iż umocowania tego nie wykazała.

Niezależnie od braku podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy uznał za uzasadnione podwyższenie opłaty należnej pełnomocnikowi reprezentującemu skarżącego z urzędu do trzykrotności stawki podstawowej, na podstawie § 4 ust. 2 pkt 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Skarga zawierała bowiem pogłębioną, merytoryczną analizę prawną, co świadczyło o wysokim nakładzie pracy działającego w sprawie adwokata, a także jego wkładzie w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie.

Za:

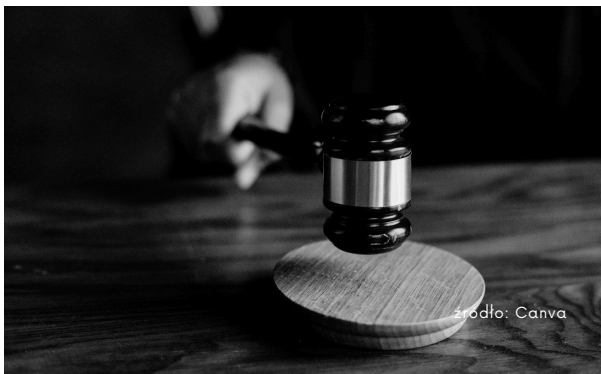
- 1) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Komunikat prasowy z dnia 18 kwietnia 2024 r. nr 67/24 Wyrok Trybunału w sprawie C-605/21, <https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2024-04/cp240067pl.pdf> (dostęp na dzień: 20.04.2024 r.).
- 2) Elżbieta Rutkowska, Kolejna firma pójdzie w ślady w Ceneo? Wyrok TSUE umożliwi jej skuteczną walkę z Google, <https://www.gazetaprawna.pl/firma-i-prawo/artykuly/9490642,kolejna-firma-pojdzie-w-slady-w-ceneo-wyrok-tsue-umozliwi-jej-skutecz.html> (dostęp na dzień: 20.04.2024 r.).

MONITOR ORZECZNICZY

IZBA KARNA SĄDU NAJWYŻSZEGO

SN: Zakaz udziału w imprezach masowych nie może być bezterminowy

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2024 r.

Ustawowy wymóg określenia w wyroku, jak długo zakaz ma trwać, wyklucza możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu.

Czasu obowiązywania zakazu nie da się więc określić wykorzystując dyspozycję art. 13 § 1 k.k.w. i zasadę in dubio pro reo.

Sąd Rejonowy w Stalowej Woli wyrokiem z dnia 7 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 358/22, uznał J. K. (K.) za winnego popełnienia czynów z art. 244a § 1 k.k. oraz z art. 59 ust. 1 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych, za które wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych każda. W punkcie V. wyroku orzekł wobec skazanego środek karny w postaci zakazu wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyrok Sądu Rejonowego, wobec braku zaskarżenia, uprawomocnił się w dniu 15 grudnia 2023 r.

Od tego wyroku kasację na korzyść oskarżonego J. K. złożył Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o środku karnym z art. 41b § 1 i 2 k.k. (pkt V części dyspozytywnej orzeczenia) - zarzucając: - rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41b § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2c k.k. w zw. z art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego J. K. środka karnego w postaci zakazu wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez wskazania okresu obowiązywania tego środka, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, że zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2c k.k. orzeka się w latach, od 2 do lat 6. co obliguje sąd do określenia czasokresu obowiązywania środków karnych.

Podnosząc ten zarzut, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Stalowej Woli do ponownego rozpoznania.

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna, co pozwala na jej uwzględnienie w całości na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Sąd Rejonowy, orzekając wobec oskarżonego J. K. w pkt V sentencji wyroku, na podstawie art. 41b § 1 k.k. środek karny w postaci zakazu wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, **pomiął wynikający z treści art. 43 § 1 k.k. obowiązek określenia czasu obowiązywania tego zakazu, nadając mu tym samym charakter bezterminowy.** Uchybienie to niewątpliwie ma istotny wpływ na treść wyroku, bowiem niewskazanie okresu obowiązywania środka karnego powoduje, że takie orzeczenie jest mniej korzystne dla oskarżonego, aniżeli w przypadku, gdyby doszło do prawidłowego zastosowania norm prawa karnego materialnego, nawet w sytuacji określenia okresu obowiązywania tego środka w maksymalnym wymiarze.

W orzecznictwie słusznie wskazuje się na to, że "ustawowy wymóg określenia w wyroku, jak długo zakaz ma trwać, wyklucza możliwość precyzowania dopiero w postępowaniu wykonawczym okresu zakazu. Czasu obowiązywania zakazu nie da się więc określić wykorzystując dyspozycję art. 13 § 1 k.k.w. i zasadę in dubio pro reo" (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2008 r., V KK 256/08).

Ze względu na to, że kasacja dotyczy uchybienia Sądu meriti polegającego jedynie na zignorowaniu obowiązku ustalenia okresu obowiązywania środka karnego, nie kwestionuje zaś zasadności samego orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu wstępu na wszelkie imprezy masowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz mecze piłki nożnej rozgrywane przez polską kadrę narodową lub polski klub sportowy poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w przedmiotowej sprawie, zaskarżony wyrok należało uchylić w zakresie braku rozstrzygnięcia o okresie obowiązywania tego środka i sprawę skazanego w tym zakresie przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Stalowej Woli - który, uwzględniając powyższe rozważania, wyda rozstrzygnięcie zgodne z przepisami prawa.

Zakaz wstępu na imprezę masową sąd orzeka w miesiącach i latach. Taką karę można orzec od 6 miesięcy do sześciu lat.

Za:

1) Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2024 r., sygn. akt III KK 297/24, Konsekwencje nieorzeczenia czasu trwania środka karnego, Wyrok SN z 7.08.2024 r., III KK 297/24, LEX nr 3744722. <https://sip.lex.pl/#/jurisprudence/523838418> (dostęp na dzień 16.08.2024 r.).

2) Katarzyna Zaczekiewicz-Zborska, SN: Zakaz udziału w imprezach masowych nie może być bezterminowy, https://www.prawo.pl/prawo/nie-mozna-bezterminowo-orzec-zakazu-udzialu-w-imprezach-masowych,528550.html?_gl=1*Imaphe*_ga*MjA1NDIzNjI3OS4xNzEzNjM2Nzc4*_ga_TRNTF04CYF*MTcyMzc5Mjc1NC41OC4wLjE3MjM3OTI3NTQuMC4wLjA (dostęp na dzień 16.08.2024 r.).

NOWELIZACJA KODEKSU RODZINNEGO I OPIEKUŃCZEGO A... BRANŻA HOTELARSKA

CZY HOTELE SĄ NA NIĄ GOTOWE?

Tzw. ustawa Kamilka dodała konieczność przedstawiania zaświadczenia z KRK i wskazała organ kontrolujący to, czy pracodawcy dokonują weryfikacji. Dodatkowo wprowadziła m.in. obowiązek wypracowania standardów ochrony małoletnich, tzn. procedury bezpiecznych reakcji i ścieżki reagowania wtedy, gdy jest podejrzenie krzywdzenia dziecka.

Tzw. „Lex Kamilek” wymaga od hotelarzy opracowania i wdrożenia procedur zapewniających bezpieczne relacje między dziećmi a personelem obiektów noclegowych i zasad interweniowania w wypadku podejrzenia zagrożeń. Nowe przepisy mające przeciwdziałać przestępczości na tle seksualnym obowiązują od 15 lutego, a datę 15 sierpnia wyznaczono jako graniczną dla ich wdrożenia. Chociaż nad właścicielami obiektów noclegowych zawisło widmo kar w wypadku braku procedur, to wielu z nich wciąż nie wie, co mają zrobić.

Sama ustawa dostarcza wielu wątpliwości natury interpretacyjnej, na przykład w kwestii czy zgodnie z art. 21 ustawy o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym osoby dopuszczone „do innej działalności związanej z wychowaniem, edukacją” także jej podlegają? Przykładowo rodzice uczestniczący w opiece podczas wycieczki szkolnej, praktykanci, osoby zaproszone na zajęcia (np. lekcja z weterynarzem, muzykiem itp.)? Jak wskazuje J. Gołaczyński, „z literalnego brzmienia art. 21 u.p.z.p.s. wydaje się, że tak, choć takie incydentalne aktywności, zwłaszcza rodziców czy zaproszonych specjalistów, nie są racjonalne. Sama procedura pozyskiwania zaświadczeń będzie zbyt czasochłonna”.

W przypadku hoteli sytuacji nie poprawia brak oficjalnych wytycznych, co może być problemem przede wszystkim dla mniejszych podmiotów, które w przeciwieństwie do dużych sieci hotelowych, nie korzystają z porad prawników i nie mają dostępu do szkoleń.

Jakie zmiany już obowiązują?

Standardy ochrony małoletnich w podmiocie wykonującym działalność leczniczą

Obowiązek wdrożenia standardów mają od 15.02.2024 r. m.in.: szpitale, kliniki, centra medyczne, środowiskowe centra zdrowia psychicznego, niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej, lekarze, lekarze dentyści, pielęgniarki, położne, fizjoterapeuci, ratownicy medyczni, opiekunowie medyczni prowadzący indywidualną praktykę. Co podkreśla Paulina Masłowska, za wdrożenie standardów odpowiedzialny jest organ zarządzający placówką medyczną lub organizator działalności medycznej skierowanej do małoletnich. Organami zarządzającymi będą zatem organy wyposażone w kompetencje pozwalające na kierowanie działalnością danej osoby prawnej, a także prowadzeniem jej bieżących spraw. W przypadku osób prowadzących indywidualne praktyki za wdrożenie standardów odpowiedzialna jest osoba prowadząca indywidualną praktykę.

Ustawodawca wskazał, że w standardach ochrony małoletnich powinny zostać określone zasady i procedura podejmowania interwencji w sytuacji podejrzenia krzywdzenia lub posiadania informacji o krzywdzeniu małoletniego (art. 22c ust. 1 pkt 2 u.p.z.p.s.), procedury i osoby odpowiedzialne za składanie zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę małoletniego, zawiadamianie sądu opiekuńczego oraz w przypadku instytucji, które posiadają takie uprawnienia, osoby odpowiedzialne za wszczynanie procedury „Niebieskie Karty” (art. 22c ust. 1 pkt 3 u.p.z.p.s.) oraz osoby odpowiedzialne za przyjmowanie zgłoszeń o zdarzeniach zagrażających małoletniemu i udzielenie mu wsparcia (art. 22c ust. 1 pkt 7 u.p.z.p.s.).

Procedura interwencji powinna opisywać krok po kroku, jak i komu zgłaszać podejrzenie krzywdzenia dziecka oraz w jaki sposób podejmowana jest decyzja o interwencji w przypadku podejrzenia krzywdzenia dziecka ze strony: personelu podmiotu medycznego, członków rodziny, osób trzecich oraz rówieśników.

Należy również określić, kto jest odpowiedzialny za powiadomienie organów i instytucji o podejrzeniu krzywdzenia dziecka, jeżeli zachodzi podejrzenie popełnienia przestępstwa, zagrożenie dobra dziecka lub doświadczania przez dziecko przemocy domowej.

W standardach ochrony małoletnich powinien zostać określony sposób dokumentowania i zasady przechowywania ujawnionych lub zgłoszonych incydentów lub zdarzeń zagrażających dobru małoletniego (art. 22c ust. 1 pkt 8 u.p.z.p.s.). Dobrą praktyką jest wprowadzenie tzw. kart interwencji.

Za:

1) Rzeczpospolita.pl, Lex Kamilek u drzwi hotelu, a branża noclegowa wciąż niegotowa, <https://turystyka.rp.pl/hotele/art40845241-lex-kamilek-u-drzwi-hotelu-a-branza-noclegowa-wciaz-niegotowa> (dostęp na dzień 16.08.2024 r.).

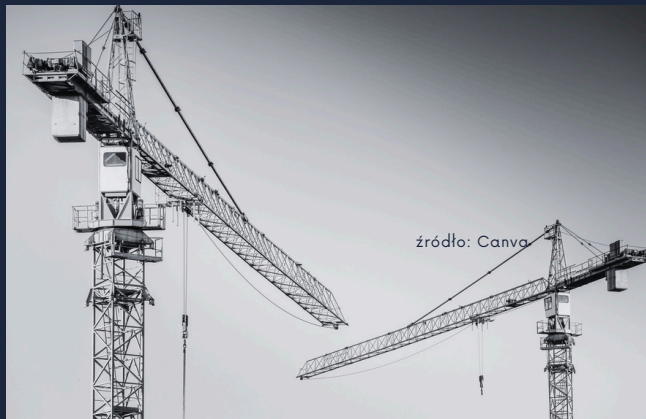
2) Adam Pantak, Nie da się wprowadzić jednolitych standardów chroniących małoletnich [W:] Dziennik Gazeta Prawna, <https://www.gazetaprawna.pl/firma-i-prawo/artykuly/9567854,nie-da-sie-wprowadzic-jednolitych-standardow-chroniacych-maloletnich-.html>(dostęp na dzień 16.08.2024 r.).

3) Jacek Gołaczyński, Odpowiedzi na pytania ze szkolenia "Ustawa Kamilka - zmiany w KPC, KRiO i nie tylko", które odbyło się 26 lutego 2024 r., LEX/el. 2024. <https://sip.lex.pl/#/publication/151472676/golaczynski-jacek-odpowiedzi-na-pytania-ze-szkolenia-ustawa-kamilka-zmiany-w-kpc-k-ri-o-i-nie...?cm=RELATIONS> (dostęp na dzień 16.08.2024 r.).

4) Paulina Masłowska, Standardy ochrony małoletnich w podmiocie wykonującym działalność leczniczą, LEX/el. 2024. <https://sip.lex.pl/#/publication/470239593/maslowska-paulina-standardy-ochrony-maloletnich-w-podmiocie-wykonujacym-dzialalnosc-lecznicza?cm=RELATIONS> (dostęp na dzień 16.08.2024 r.).

MONITOR PRAWA BUDOWLANEGO

Najnowsza nowelizacja przepisów techniczno-budowlanych na mocy rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 9 maja 2024 r. – dalej: nowelizacja, przewiduje zmiany w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie – dalej: WT. Rozporządzenie to jest wydawane na podstawie upoważnienia z art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane – dalej: pr.bud.

Ustawodawca usuwa kolejne wątpliwości na gruncie skomplikowanych regulacji dotyczących usytuowania obiektów na działce budowlanej oraz proponuje szersze wykorzystanie materiałów drewnianych przy ich wznoszeniu. Przepisy zaczną obowiązywać 15 sierpnia 2024 r., czyli 14 dni po wejściu w życie nowelizacji w sprawie tzw. patodeweloperki.

Nowelizacja z dnia 15 sierpnia 2024 r. ma przede wszystkim na celu umożliwienie szerszego zastosowania elementów drewnianych przy wznoszeniu budynków oraz doprecyzowanie kwestii związanych z usytuowaniem budynków na działce budowlanej.

4 METRY

Od 15 sierpnia 2024 r. dopuszcza się również takie usytuowanie budynku zwróconego ścianą z oknami lub drzwiami w stronę tej granicy, w odległości mniejszej niż 4 m, lecz nie mniejszej niż 3 m od granicy działki budowlanej, przy spełnieniu łącznie następujących warunków:

- 1) ściana budynku jest usytuowana w sposób inny niż równoległy do tej granicy działki;
- 2) odległość zewnętrznej krawędzi okna lub drzwi wynosi nie mniej niż 4 m od granicy tej działki.

Dzięki tego typu rozwiązaniu, możliwe będzie optymalne usytuowanie ściany budynku na działkach o nietypowym kształcie oraz w sposób inny niż równoległy, co w praktyce zdarza się niezwykle często.

Aby uniknąć dodatkowych wątpliwości, w § 12 WT dodano ust. 10a, wprowadzający nowy załącznik nr 1a do rozporządzenia wskazujący w sposób graficzny, na wybranych przykładach, poprawny sposób określenia minimalnej odległości budynków od granicy działki budowlanej. Na schematycznych przykładowych rysunkach przedstawiono odległości usytuowania ściany budynku w stosunku do granicy działki budowlanej, co czytelniej określa kwestie dotyczące prawidłowego określania minimalnej odległości ściany budynku od granicy działki budowlanej.

Zachowanie powyższych odległości nie będzie wymagane w przypadku, gdy sąsiednia działka jest działką drogową lub publicznie dostępnym placem.

ZMIANY A ORZECZNICTWO WSA

Jak wskazuje Joanna Maj, "na gruncie wykładni omawianego § 12 WT zapadło wiele, często sprzecznych wzajemnie, rozstrzygnięć sądów administracyjnych (poniżej przykłady), stąd w powyższym zakresie nowelizację należy ocenić pozytywnie".

Przykładowo WSA w Poznaniu w wyroku z dnia 2 października 2019 r. (II SA/Po 650/19) wskazał, iż „w § 12 ust. 1 rozporządzenia z dnia 12 kwietnia 2002 r. o warunkach technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie mowa jest o "sytuowaniu budynku" (czyli obiektu budowlanego wydzielonego z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych) zwróconego do granicy ścianą z oknami lub drzwiami, a nie umiejscowieniu zagłębionych w ścianę główną budynku okien czy drzwi”.

W omawianej przez WSA w Poznaniu sprawie projekt przewidywał jedną ścianę z wnękami na balkony, jednakże zdaniem sądu „nie sposób twierdzić, iż w obrębie balkonów mamy do czynienia z cofnięciem "sytuowania budynku" w rozumieniu § 12 ust. 1 pkt 1 r.w.t., gdyż cofnięcie przewidziano tylko w obrębie wskazanych balkonów. W szczególności świadczy o tym to, że ponad pierwszym piętrem znajduje się nie zagłębiona, pełna ściana stanowiąca kontynuację głównej elewacji, a w jej wnętrzu zamknięto przestrzeń poddasza, wreszcie wszystko to przykryto dachem, również nie wycofanym, jako że przykrywa on całe poddasze. Nie ma więc podstaw, aby twierdzić, że na jakimkolwiek odcinku elewacji południowej obrys budynku, w rzucie z góry na powierzchnię terenu (w zakresie w jakim wliczałby się do powierzchni zabudowy - zob. punkt 5.1.2.2. (...)) jest cofnięty i że można twierdzić o jakimś odcinku całej cofniętej ściany, którą można byłoby traktować jako wyodrębnioną. Nawiązując do tej ostatniej kwestii podkreślić też należy, że w § 12 ust. 1 r.w.t. mowa jest o "sytuowaniu budynku" (czyli obiektu budowlanego wydzielonego z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych) zwróconego do granicy ścianą z oknami lub drzwiami, a nie umiejscowieniu zagłębionych w ścianę główną budynku okien czy drzwi. Uzupełniająco Sąd zaznacza, że jedynym przepisem, który odnosi się do miejsca montażu samego okna względem granicy, niezależnie od sytuowania budynku, jest § 12 ust. 6 pkt 2 r.w.t. Wymaga on, aby okna w połaciach dachowych były oddalone 4 metry od granicy. Wydaje się więc, że gdyby prawodawca chciał dopuścić rozwiązanie polegające na cofaniu samych okien (drzwi) do wnęk, nie wprowadzałby wymogu dotyczącego sytuowania budynku, jak w § 12 ust. 1 pkt 1 r.w.t., ale właśnie określiłby parametr odległości okien od granicy działki”.

Podsumowując, zdaniem WSA w Poznaniu interpretacja § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 3 WT pozwalała na „sytuowanie budynku” w odległości 4 metrów od granicy działki, jeżeli w ścianie budynku zwróconej ku granicy znajdują się okna lub drzwi (choćby były one zagłębione). Jedyne „nietypowe rozwiązanie jakie w ocenie Sądu można dopuścić w kontekście przywołanych regulacji, to takie, w którym na określonym odcinku cała bryła budynku pozostaje cofnięta (czyli usytuowana jest 4 m od granicy działki), ale to wymaga, aby główna ściana była na tym odcinku cofnięta.

W przypadku projektu inwestycji przedstawionej przez M. B. okna balkonowe od strony południowej nie znajdują się w wyodrębnionych odcinkach budynku odsuniętego na 4 m od granicy działki (czyli odsuniętego od gruntu po dach), ale są one ewidentnie tylko zagłębione w ścianie budynku usytuowanej ca 3 m od granicy (nad zagłębionymi balkonami znajduje się wszakże ściana i poddasze, ciągnące się jednolicie wzdłuż całej długości budynku)".

Problem dopuszczalności rozwiązania projektowego zakładającego wpuszczenie okien (drzwi) do wnek w licu elewacji w celu spełnienia – niejako przez nie same – wymogu z § 12 ust. 1 pkt 1 WT był już kilkakrotnie rozważany przez sądy administracyjne, ale przede wszystkim przez Naczelnego Sądu Administracyjnego w wyroku z dnia 24 marca 2011 r., w sprawie II OSK 534/10.

Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazał w nim, że „częściowe "wpuszczenie" balkonów w głąb budynku mieszkalnego łącznie z przesunięciem niewielkiego fragmentu ściany z drzwiami balkonowymi spowodowałoby, że północna ściana tego budynku, usytuowana w odległości 3,14 m od granicy działki, stałaby się ścianą z otworami drzwiowymi. Naruszałoby to wymóg odległości co najmniej 4 m od granicy dla sytuowania ścian zawierających otwory drzwiowe lub okienne. Należy przy tym mieć na względzie, że zgodnie z § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. określone w rozporządzeniu odległości budynków od innych budynków, urządzeń budowlanych lub granicy działki budowlanej mierzy się w poziomie w miejscu ich najmniejszego oddalenia”.

Pogląd taki wyrażono także w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 4 października 2013 r., II SA/Po 698/13, jak również w wyroku z dnia 28 września 2017 r., II SA/Po 666/17.

W świetle powyższych orzeczeń, tym bardziej omawiana nowelizacja jawi się jako potrzebna i zasadna.

Za:

1) Joanna Maj, Zmiany warunków techniczno-budowlanych obiektów budowlanych po 15 sierpnia 2024 r. – podsumowanie, LEX/el. 2024.

<https://sip.lex.pl/#/publication/470278017> (dostęp na dzień 20.08.2024 r.)

2)

Z PRAWA CYBERNETYCZNEGO DAO TO NIE OSOBA PRAWNA

Jak podkreśla R. Adamus, „DAO ma postać kodu komputerowego. Jest on z zasady zbiorem smart kontraktów. DAO opiera się na modelu komunikacji w sieci komputerowej, który zapewnia wszystkim maszynom (urządzeniom) w niej uczestniczącym (tzw. hostom) te same uprawnienia. Architektura takiego systemu jest zatem „demokratyczna” (peer-to-peer, równy z równym). (...)

Żaden przepis prawa nie nadaje DAO osobowości prawnej. DAO należałoby zatem traktować jako sui generis jednostkę organizacyjną, której de lege lata nie przysługuje status samodzielnego (osobnego) podmiotu prawa cywilnego”.

Za:

Rafał Adamus, Prof. Adamus: Czy byty cybernetyczne trzeba uregulować w kodeksie cywilnym?, <https://www.prawo.pl/biznes/czy-byty-cybernetyczne-np-dao-powinno-sie-uregulowac,528489.html> (dostęp na dzień 20.08.2024 r.)

Źródło: https://www.blocksize.info/wp-content/uploads/2021/10/photo_2021-10-07_17-28-28.jpg

DAO

Decentralized Autonomous Organization

